

Sygn. akt V CSK 238/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa I.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko K. C.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki I. sp. z o.o. z siedzibą w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 listopada 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być

zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie oczywistej zasadności skargi jako przyczyny kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącej, z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz ich dalszego uzasadnienia wynika, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim stwierdzeniem należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają bowiem analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; dlatego oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

Dostrzeżenia wymaga jednak to, że skarżąca - mimo powyższego twierdzenia - sformułowała jednak uzasadnienie wniosku, w którym starała się wykazać rażące naruszenie prawa skutkujące oczywistym uzasadnieniem skargi kasacyjnej, ale przedstawiona argumentacja nie przekonuje, że tak właśnie można ocenić liczne zarzuty. Wszystkie zarzuty sprowadzają się bowiem do zwalczania zasadnego stanowiska Sądu Apelacyjnego, który uznał, że powódce nie powinna przysługiwać ochrona prawna, skoro zawarcie ugody przez jej prezesa, ujawnionego w Krajowym Rejestrze Sądowym, było w praktyce możliwe z powodu obciążającego ją zaniechania, a pozwanej nie można odmówić przymiotu osoby działającej w dobrej wierze.

Nie budzi też zastrzeżeń powołanie się przez Sąd Apelacyjny na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., sygn. akt III CZP 124/08 (OSNC 2009, nr 11, poz. 146), w której stwierdzono, że osoba trzecia nie może skutecznie podnieść zarzutu nieważności umowy zawartej przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością reprezentowaną przez odwołanego członka zarządu, który w chwili jej zawierania był nadal wpisany do rejestru przedsiębiorców, a także zastosowanie tej uchwały w niniejszym postępowaniu. Tym bardziej bowiem na nieważność czynności prawnej nie może powołać się sama spółka, która nie dopełniła obowiązku ujawnienia zmiany danych podlegających wpisowi do rejestru, skoro chodzi o ochronę osób działających w zaufaniu do wpisu i ogłoszenia o wpisie. Czynność prawna dokonana przez osobę ujawnioną jeszcze w rejestrze jako uprawniony piastun osoby prawnej, ale już *de iure* nieuprawnioną do działania za tę osobę prawną wskutek odwołania ze składu organu, nie może być zatem skutecznie podważona.

Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej nie przemawia również twierdzenie powódki, nawiązujące do nieważności - z powodu braku organu uprawnionego do reprezentacji spółki - postępowania sądowego, podczas którego zawarto ugodę sądową. Tak skonstruowany zarzut, oparty na nieważności postępowania, mógł być podnoszony w sprawie, w której ugodę tę zawarto, przy czym zastrzeżenia wymaga to, że nie można w niniejszej uznać, iż wówczas na pewno by się utrzymał. Zarzut dotyczący innego postępowania nie może natomiast stanowić materialnoprawnej przesłanki powództwa przeciwegzekucyjnego (por. wyrok SN z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt II PK 1/07, OSNP 2008, nr 17 - 18, poz. 250).

Należy również stwierdzić, że ocena roszczenia w świetle art. 5 k.c., prowadząca do uznania go za nadużycie prawa, nie może być uznana za rażąco wadliwą, co również pozbawia zasadności twierdzenie skarżącej o oczywistym uzasadnieniu skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.